

Irena Androjna

NA VRTU SPOMLADI

RADIJSKA IGRA ZA OTROKE

NASTOPAJO

grlica Gru-gru

grliček Gri-gri

ptičja hišica

poštni nabiralnik

škropilnica

sraka

gospa Marjetica

pevka

Gruljenje dveh grlic; postopoma prehaja v ospredje.

- GRU-GRU: Utrujena sem že, ne morem več letati. Dajva, sediva nekam in si odpočijva. *(zakliče)* Hej, Gri-gri, me slišiš?
- GRI-GRI: *(oddaljen)* Kaj praviš?
- GRU-GRU: *(glasneje)* Počakaj me no, kam se ti tako mudi.
- GRI-GRI: *(bliže)* A letim prehitro?
- GRU-GRU: Spustiva se na tisto drevo.
- GRI-GRI: Ti je všeč tukaj?
- GRU-GRU: Ne posebno, samo oddahnila bi si rada.
- GRI-GRI: Ampak Gru-gru, večer se bliža in midva še vedno nisva našla primernega kotička.
- GRU-GRU: Ah, primeren kotiček. Sedla bom v tisti macesen, pa če je primeren ali ne. Krila mi bodo odpadla.
- GRI-GRI: Ampak ... ampak ... ne bi še malo pogledala ... če bi bilo kaj boljšega?
- (pristajata – frfotanje, šumenje vej)*
- GRU-GRU: Saj je čisto v redu, ali ne? Poglej, udobno se sedi. In lep razgled je.
- GRI-GRI: Ja, za sedeti že. Za gnezditi pa se mi ne zdi ustrezno. *(malce nestrpno)* Hitro si odpočij, bova potem še malo pogledala, prav?
- GRU-GRU: Veš kaj, čisto po pravici ti povem, da se mi ne ljubi več iskati. Preletela sva že toliko gozdov in vasi in mest in vrtov, da mi migota pred očmi. Tega tvojega kotička pa nikjer.
- GRI-GRI: 'Mojega' kotička. 'Najinega' kotička vendar! In kotička za najine ptičke!
- GRU-GRU: *(otožno zavzdihne)* Ah, najini ptički. Saj še gnezda ne znava splesti. Saj še prostorčka za gnezdenje ne znava najti.
- GRI-GRI: Našla ga bova, boš videla. Imam občutek, da sva že čisto blizu. Samo še malo poletiva, no.
- GRU-GRU: Ko je pa tako prijetno sedeti tule in počivati. Oh, Gri-gri, ostaniva kar na tem vrtu.
- GRI-GRI: Kako? Da bi tu gnezdila?
- GRU-GRU: Zakaj pa ne?

- GRI-GRI: Misliš – prav tu, na tem drevesu? Saj ima vendar preredke veje. Le kam bi naslonila gnezdo? Nemogoče.
- GRU-GRU: Ni treba, da gnezdiva ravno na macesnu. Lahko pa na njem prespiva in si zjutraj ogledava vrt. Prav prijeten je videti. Poglej, koliko različnih grmov in dreves in vsega – gotovo bova našla kotiček za naju.
- GRI-GRI: Prav nič posebnega ni, da veš. Za svoje prvo gnezdenje si želim nekaj ... nekaj ...
- GRU-GRU: Nekaj kaj?
- GRI-GRI: Nekaj posebnega, no. Nekaj prav posebnega. Ali ti ne?
- GRU-GRU: Kako veš, da ta vrt ni nekaj prav posebnega?
- GRI-GRI: Lepo te prosim. To pa že vem.
- GRU-GRU: Nič ne veš. Sam ne veš, kaj iščeš. Kadar ti je prostorček že všeč, je pa zaseden. Ali mu nekaj manjka. Ali pa je nekaj preveč. Jaz imam tega dovolj. Tule bova prespala (*zeha*) in jutri si bova spletla gnezdece. Za najine male ... (*zeha, razneženo*) ... male ptičice. (*zeha*) Nič več ne bova letala naokrog.
- GRI-GRI: To govoriš zdaj, ko si utrujena. Ko si spočiješ, bo vse drugače. Naj bo, pa prespiva. Ampak na tem vrtu ne bova ostala, da veš. Jutri bova ... Gru-gru, slišiš? ... Jutri bova ... Gru-gru! (*zase*) Saj že spi. (*premolk*) Kar k njej se stisnem. Mmm, kako prijetno. (*zaspano*) Nocoj si odpočijeva ... jutri pa ... (*zazeha*) ... jutri pa ... (*spi, globoko diha*).

* * *

Jutranje cvrkutanje ptic.

Govor predmetov občasno spremljajo tipični zvoki: ptičja hišica škriplje, nabiralnik klenka z vratci, plastična škropilnica zadoni.

PTIČJA HIŠICA: Mmm, kako čudovito jutro.

NABIRALNIK: O, dobro jutro, ptičja hišica. Si se že prebudila.

PTIČJA HIŠICA: Dobro jutro, poštni nabiralnik. Ti si tudi že pokonci.

© Irena Androjna

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

NABIRALNIK: Pokonci, kako pa drugače. Prijetno sončece, kajneda.

PTIČJA HIŠICA: Res, prav prijetno. Po tako dolgi zimi dobro dene.

NABIRALNIK: Da da, zdaj bo vsak dan lepše. Vsak dan topleje, vsak dan bolj zeleno ... Pomlad je vedno znova očarljiva.

PTIČJA HIŠICA (*otožno zavzdihne*): Oh, ja.

NABIRALNIK: Tako kot ti, ptičja hišica. Vsako jesen, ko te postavijo na trato, mi je spet lepše biti poštni nabiralnik tule ob ograji.

PTIČJA HIŠICA (*v zadregi*): Daj no, nabiralnik.

NABIRALNIK: Prav res. Ne moreš si predstavljati, kako puste in dolge so bile zime, ko te še ni bilo na našem vrtu. Zdaj pa so prav prijetne, ko lahko vse dni klepetava in opazujeva ptice, ki prihajajo po zrnje.

ŠKROPILNICA (*veselo*): Ko že govorimo o pticah, ali sta opazila tista dva goloba na macesnu?

PTIČJA HIŠICA: Oho, tudi škropilnica se je že prebudila.

NABIRALNIK (*nejevoljno*): O pticah nismo 'govorili', ampak sva 'govorila'. In to ne s tabo.

PTIČJA HIŠICA: In tisto nista goloba, ampak grlici. Včeraj zvečer sta prileteli.

ŠKROPILNICA: Res? Le kako, da ju nisem videla?

PTIČJA HIŠICA: Z gospo Marjetico sta zalivali cvetlice za hišo.

ŠKROPILNICA: Točno. In sta kar prileteli?

NABIRALNIK: Ja kaj pa naj? Prideta peš in splezata na macesen?

ŠKROPILNICA: Hočem reči – bosta zdaj živeli tukaj?

NABIRALNIK: Si ti trapasta. Če enkrat prespita tukaj, še ne pomeni, da bosta tukaj tudi ostali.

ŠKROPILNICA (*ključovalno*): Nič nisem trapasta. Tista steklenica je tudi priletela čez ograjo in je kar ostala. Še vedno leži pod forzicijo.

PTIČJA HIŠICA: S steklenicami je drugače. Steklenico je nekdo vrgel.

NABIRALNIK: Nesramnost pa taka! Samo za ped je švistnila nad mano.

PTIČJA HIŠICA: Poštni nabiralniki ste res v stalni nevarnosti, tam ob ograji. Kdo vse dandanes pohaja po ulicah!

ŠKROPILNICA (*navdušeno*): Kdo, kdo? Kdo pohaja po ulicah?

PTIČJA HIŠICA: Lahko si vesela, da sva medve spravljene na varno za vrtno ograjo.

In da ne vidiš čeznjo. Jaz stojim ravno tako visoko, da malce vidim
čez rob, pa ti povem, da je čisto dovolj.

ŠKROPILNICA (*zasanjano*): Enkrat sem tudi jaz videla ... Ko me je gospa Marjetica
vzela s sabo v trgovino. Mislila je, da nese cekar, se spomnita? (*se
zahihita*) To je bilo zabavno! Toliko vsega. Hiš ... avtomobilov ... in
različnih ljudi! Dolгих, kratkih, tankih, debelih ... (*veselo*) Kako so
me vsi gledali!

PTIČJA HIŠICA: Uboga gospa Marjetica je tako raztresena in pozabljiva. Lansko leto
me je skoraj pozabila postaviti ven.

NABIRALNIK: Res, šele po prvem snegu se je spomnila!

ŠKROPILNICA: Mogoče te bo letos pozabila pospraviti noter. To bi bilo pa fino, ne?

PTIČJA HIŠICA: Hja, saj res ne bi imela nič proti. Je pa že bolj zanimivo zunaj na
vrtu kot v tisti prašni kleti. Tam se lahko pogovarjam samo s kozarci
za vlaganje. Ne moreta si misliti, kako dolgočasne teme imajo.

Vložene kumarice gor, marmelada dol, pa kateri kompot je boljši ...

NABIRALNIK (*sočustvujoče*): Slišati je strašno.

PTIČJA HIŠICA: No, saj se navadiš. (*vzdih*) Še kak dan, pa me bo prišla gospa
Marjetica iskat.

NABIRALNIK (*žalostno zavzdihne*)

ŠKROPILNICA: Poglejta, grlici sta se prebudili!

PTIČJA HIŠICA: Saj res, grlici.

ŠKROPILNICA (*se hihita*): Kaj pa delata?

PTIČJA HIŠICA: Kljunčkata se. Parček je, samička in samček.

ŠKROPILNICA: Kateri je kateri?

PTIČJA HIŠICA: Ne vem, oba sta videti enaka.

ŠKROPILNICA: Zakaj se pa reče samička in samček, če nista sama?

NABIRALNIK: Joj, koliko vprašanj. Kdo te bo poslušal kar naprej.

PTIČJA HIŠICA: Vsak zase je sam, skupaj sta pa parček.

ŠKROPILNICA: Ali sta vidva z nabiralnikom tudi parček?

PTIČJA HIŠICA (*ogorčeno*): Kakšno vprašanje je zdaj to?

ŠKROPILNICA: S kom sem pa jaz parček?

NABIRALNIK: Dovolj neumnosti, škropilnica. Če nimaš govoriti o čem pametnejšem, bodi raje tiho.

(Zasliši se gruljenje grlic.)

PTIČJA HIŠICA: Poslušajta, kako grulita.

ŠKROPILNICA: Pa res!

(gruljenje)

ŠKROPILNICA: Mislita, da se pogovarjata?

PTIČJA HIŠICA: Mogoče, na svoj način.

ŠKROPILNICA: V grličjem jeziku!

NABIRALNIK: Neumnost. Grulita pač. Vrabci čivkajo, kos žvižga, grlice pa grulijo.

(gruljenje postaja glasnejše)

GRU-GRU *(zaspano)*: Mmm, kako lepo sem spala ...

GRI-GRI: Jaz tudi. *(se preteguje, zeha)* Kakšen dan je že.

GRU-GRU: Ooo, sonček sije ...

GRI-GRI: Mhm.

GRU-GRU: Poglej, Gri-gri, kako lep vrt!

GRI-GRI: Res je videti kar prijeten.

GRU-GRU: Košata drevesa in cvetoči grmički ... in lepa zelena trata na sredi.

GRI-GRI: Kar prijetno, ja.

GRU-GRU: Oh, Gri-gri, kaj ko bi res ...

GRI-GRI: Ko bi res kaj?

GRU-GRU: Ko bi midva res kar ...

GRI-GRI: Res kar kaj?

GRU-GRU: No, tukaj ostala. Na tem vrtu.

GRI-GRI: A ... no ... ne vem, no ...

GRU-GRU: Prosim, Gri-gri. Samo poglej tisto magnolijo, kako cveti.

GRI-GRI: Ja ... pa dajva, no!

GRU-GRU *(veselo zavriskuje)*: Juhu! Dajva!

GRI-GRI *(se smeji)*: Moram reči, da je danes videti še kar 'posebno'!

GRU-GRU: Res je, to je prav poseben vrt za naju!

GRI-GRI: In zdaj poiščeva še prav poseben kotiček za najino gnezdece.

GRU-GRU (*vznemirjeno*): Juuuu!

GRI-GRI: Pridi!

(*sfrčita*)

ŠKROPILNICA: Grlici sta vzleteli.

NABIRALNIK: Morda bosta zdaj odšli.

PTIČJA HIŠICA: Ni videti. Spustili sta se na brezo.

ŠKROPILNICA: In zdaj sta sedli v magnolijo. Pa na jablano. Videti je, kot da nekaj iščeta.

NABIRALNIK: Le kaj imata iskati tukaj?

PTIČJA HIŠICA (*skrivnostno*): Morda si bosta spletli gnezdo!

ŠKROPILNICA (*razburjeno*): Gnezdo! Gnezdo si bosta spletli!

NABIRALNIK: Ni rečeno.

PTIČJA HIŠICA: No, morda ne. Ampak zdaj je tak čas.

ŠKROPILNICA: Kakšen čas?

PTIČJA HIŠICA: Ptice si spletajo gnezda in znesejo jajčka. Potem valijo, in iz jajčk se izležejo mladički. Tako je to.

ŠKROPILNICA (*hiti*): A res? A iz jajčk? A izležejo? A tako?

NABIRALNIK: Kje si bila pa ti do zdaj.

PTIČJA HIŠICA: Saj res, škropilnice lani še ni bilo.

NABIRALNIK: Saj res. To so bili časi! Kakšen mir!

ŠKROPILNICA: In vse to bosta grlici naredili na našem vrtu?

NABIRALNIK: Ni nujno. Mogoče jima ne bo vseč in bosta odleteli drugam.

ŠKROPILNICA: Kako jima ne bi bilo vseč na našem vrtu?

PTIČJA HIŠICA: Lep vrt imamo. Prav pripraven za gnezdenje.

NABIRALNIK: Vsekakor upam, da tega ne bosta počeli tukaj.

ŠKROPILNICA: Zakaj pa ne?

PTIČJA HIŠICA: Res, zakaj ne?

NABIRALNIK: Se sploh zavedata, kakšne nevšečnosti so s tem? Najprej bosta skakali po vsem vrtu in lomili vejice za gnezdo, nato pa še vse tisto vreščanje mladičev in frčeče perje in ... da ne govorimo ...

PTIČJA HIŠICA (*navihano*): Aah, že vem. Sem se že spomnila.

NABIRALNIK: Ka-kako? Nič se nisi spomnila. Le česa bi se spomnila.

PTIČJA HIŠICA: Zdaj sem se spomnila, zakaj ne maraš grlic. *(se nagajivo smeji)*

NABIRALNIK: Ni res! Ni res, da jih ne maram. Čisto vseč so mi. Samo ni treba, da hodijo na naš vrt. Kaj šele, da živijo tukaj.

ŠKROPILNICA: Ptičja hišica, zakaj poštni nabiralnik ne mara grlic?

NABIRALNIK: Veš kaj, ti moraš pa tudi v vsako stvar vtakniti svoj tulec. Ali ne bi šla raje zalivat?

ŠKROPILNICA: Saj bom šla, ko pride gospa Marjetica. Ti pa tako nimaš kaj delati, samo visiš tam ob ograji in se pritožuješ.

NABIRALNIK *(ogorčeno)*: Ho! HO!!!

PTIČJA HIŠICA: Vse, kar je prav, škropilnica. Takole se ne bomo pogovarjali. Vsak od nas ima svoje delo in nobeno ni manj pomembno od drugega. Ti zalivaš vrt, jaz hranim ptice, nabiralnik pa prejema pošto in časopise.

ŠKROPILNICA: Grlici pa iščeta gnezdo, da bosta valili mladičke.

PTIČJA HIŠICA: Valili bosta jajca. Mladički pridejo potem.

NABIRALNIK: Moramo ves čas govoriti o teh grlicah? Gotovo se dogaja še kaj drugega.

PTIČJA HIŠICA: Poglej, kako je zdaj nabiralnik slabe volje zaradi tebe. Lepše se boš morala obnašati, veš.

ŠKROPILNICA: Slabe volje je zaradi grlic. In zaradi tistega, česar si se ti spomnila.

PTIČJA HIŠICA: Ššššš, jezikavka.

* * *

(gruljenje)

GRU-GRU: Ne ne, tu ne bo šlo. Nimaš kam stopiti. Poskusiva še tisto češnjo.

GRI-GRI: Hmm. Pa dajva. Prisekano deblo ima, lahko se ugnezdiva čisto na vrhu.

(sfrčita)

GRI-GRI: Tole je pa kar prostorno, ne?

GRU-GRU: *(potrka, zadovoljno)* Mhm. Zdrav les. Samo – ni nekoliko preveč odprto?

GRI-GRI: Zdaj že, ko češnja še cveti, kmalu pa naju bo skrilo listje. Kaj praviš?

GRU-GRU: Meni je všeč. Pa tebi?

GRI-GRI: Tudi. Torej?

GRU-GRU: Torej.

GRI-GRI: Torej – kaj?

GRU-GRU: Bova spletla gnezdo, ne.

GRI-GRI (*zamišljeno*): Aha, gnezdo.

GRU-GRU: Saj znaš plesti gnezdo?

GRI-GRI: Verjetno znam. Nisem pa povsem prepričan. Nikoli ga še nisem spletel.

GRU-GRU: Jaz tudi ne. Ampak vse ptice prej ali slej spletejo gnezdo in ga bova tudi midva.

GRI-GRI: Tako je. Najbolje, da se kar lotiva in bova potem razmišljala.

GRU-GRU: Pa dajva. Ti pojdi po vejice, jaz bom pa pripravila prostor.

GRI-GRI: Ee ... kakšne vejice pa?

GRU-GRU: Ne vem, vejice pač. Malo poglej, kaj se da dobiti.

GRI-GRI (*malce prestrašeno*): No ... pa grem. Boš počakala tukaj?

GRU-GRU: Seveda. (*se smeji*) Pojdi že.

(*sfrči*)

ŠKROPILNICA: Zdaj se je ena grlica spustila na tla, poglejta!

PTIČJA HIŠICA: Najbrž išče vejice za gnezdo.

ŠKROPILNICA: Uh, kakšno rogovilo je našla. Saj komaj leti z njo.

PTIČJA HIŠICA: Tole pa ne bo v redu. Dosti prevelika je.

ŠKROPILNICA: Zakaj pa jo je potem pobrala?

PTIČJA HIŠICA: Zdi se mi, da ti dve grlici nimata kaj dosti izkušenj z gnezdenjem.

NABIRALNIK: No, toliko lepše! Še škodo bosta napravili, vama povem.

PTIČJA HIŠICA: Kakšno škodo neki. Se bosta že naučili, še vsak ptič se je.

NABIRALNIK: Vsak ravno ne. Samo pomislita, kakšna gnezda že leta in leta plete sraka.

ŠKROPILNICA (*se zasmije*): Prava sračja gnezda, hihi!

PTIČJA HIŠICA: Zdaj je nabrala čisto majhne slamice. S temi tudi ne bo šlo.

NABIRALNIK: Ej jej jej. Pa ravno na našem vrtu.

(gruljenje)

GRI-GRI (*zasopihano*): Bodo te vejice v redu?

GRU-GRU: No ja, boljše so že kot tiste prej.

GRI-GRI: In kaj bova zdaj?

GRU-GRU: Poskusiva jih splesti skupaj.

GRI-GRI: Poskusiva.

GRU-GRU: Jaz bom prijela tule, ti pa tisto vejico ovij okoli one.

GRI-GRI (*se trudi, drži vejico v kljunu*): Mmmm ... ne gre ... nnn ... ne mmmore...

GRU-GRU (*drži vejico*): Potegni z druge strani ... še malo ... še malo-

(se naprezata)

GRI-GRI: Če ti pravim, da ne gre. Prijeti bi morali vsaj trije, štirje.

GRU-GRU: Daj no daj. Nekatere ptice gnezdo spletejo celo same. Bova pa že zmogla.

GRI-GRI: Takole ne. Če bi se zadeve lotila drugače ...

GRU-GRU: Imaš kakšen predlog?

GRI-GRI: Kar postaviva jih eno čez drugo. Takole, in takole, tole sem, ono tja-

GRU-GRU: Tako gnezdo nama odnese prva sapica.

GRI-GRI: Počakaj, nisem še končal. Potrebujeva več vejic.

GRU-GRU: Ja, ampak začela bova znova. Tole ni nič.

(postajata čedalje bolj jezna)

GRI-GRI: 'Tole ni nič!' Samo kritiziraš. Pa naredi ti!

GRU-GRU: Saj bi, pa mi ne znaš pomagati.

GRI-GRI: Rekla si, da lahko spleteš gnezdo sama.

GRU-GRU: Ni res. Rekla sem, da nekatere ptice spletejo gnezdo same. Midva sva pa dva in ga morava delati skupaj.

GRI-GRI (*razburjeno*): Potem pa ne kritiziraj!

GRU-GRU (*zakriči*): Ti pa ne kriči name!

GRI-GRI: Saj ne kričim!

GRU-GRU: Kričiš, kar poslušaj se!

SRAKA (*prifrftota, z raskavim glasom*): Ohoho, kaj imamo pa tule. Pravi družinski prepir.

(*grlici se prestrašita in utihneta*)

SRAKA: Dober dan, jaz sem sraka. Vidva sta pa novi grlici, ne?

GRU-GRU (*se odhrkne*): Khm. Jaz sem Gru-gru. In tole je Gri-gri.

GRI-GRI: Me – khm – veseli.

SRAKA: Parček grlic torej. Gradita, kaj?

GRU-GRU: Hja ...

GRI-GRI: Poskušava.

SRAKA: Je pa še kar na odprtem, ne?

GRU-GRU (*nejevoljno*): Čisto v redu je. Tako sva si izbrala.

SRAKA: Nič ne rečem. Samo zame bi bilo malo preveč na odprtem. Vidva pa že vesta. Potrebujeta pomoč?

GRI-GRI (*neodločno*): Mmmm ...

GRU-GRU: Ne, hvala. Bova že.

GRI-GRI: Mogoče bi pa lahko ... Mogoče bi nama sraka samo malo razložila-

GRU-GRU: Ne ne, hvala lepa. Ne bi vas rada zadrževala.

SRAKA: Oh, saj bi mi bilo v veselje. Jaz sem svoje gnezdo namreč že postavila. V tisti smreki čez cesto je.

GRU-GRU (*zgroženo*): A ... tisto?

GRI-GRI (*narejeno občudujoče*): Tisto je vaše gnezdo?

SRAKA (*ponosno*): Aha. Letos mi je še posebej uspelo.

GRI-GRI: Potem bi bilo pa mogoče res bolje-

GRU-GRU: Bova kar sama, hvala, res.

SRAKA (*širokogrudno*): Ja ja, saj vem, kako je z vami, mladimi. Nikoli ne boste priznali, da potrebujete pomoč. Imam prav? He he, saj sem tudi jaz nekoč prvič pletla gnezdo. To je bilo nekaj, he he! Tri dni sem se mučila z njim, pa še ni bilo za nikamor. Povem vama, ptice so od smeha padale z dreves, ko so ga videle.

GRI-GRI (*ironično*): Težko si predstavljam, da bi se vašemu gnezdu kdo smejal.

SRAKA: Danes je seveda vse drugače. Strokovno delo. Pol urice, cef cef cef, pa je. Le oglejta si ga. No, kaj pravita?

GRU-GRU: Hja ... eee ... khm ... no ja ... kako zdi tebi, Gri-gri?

GRI-GRI: Zelo ... svobodnih oblik.

SRAKA: Tudi vama bo uspelo, bosta videla. Kar poprimimo za delo!

PTIČJA HIŠICA: Sta videla? Sraka jima pomaga!

NABIRALNIK: To bo gnezdo! Gnezdo in pol!

PTIČJA HIŠICA: Ubožčka.

NABIRALNIK: Kaj sem vama rekel? Tole se bo še slabo končalo. Zelo slabo. Če bi mene poslušaaaa-

(med govorjenjem so se približali koraki, poštar žvižga; zaklenka pokrov nabiralnika; nabiralnik pa govori naprej nerazločno s polnimi usti)

NABIRALNIK: aaam vaaasemmmrek-k-k-

(koraki in žvižganje se oddaljuje)

ŠKROPILNICA: Pošta je prišla. Zdaj ne bo mogel govoriti, ker ima polna usta.

NABIRALNIK *(s polnimi usti, komaj razločno)*: Kako da ne morem govoriti, seveda lahko govorim.

ŠKROPILNICA: Ampak ni olikano.

PTIČJA HIŠICA: Gospa Marjetica gre!

(počasni drsajoči koraki natikačev po pesku)

MARJETICA: *(odpre škripajoča vrtna vrata, odklene nabiralnik, pobere pošto, mrmra zase)* Časopis. In račun za elektriko. Je že spet mesec naokoli? O, kaj pa je to? Razglednica. 'Prejmi lepe pozdrave iz Rožnih toplic, Danica.' *(zamišljeno)* Danica. Ah, hčerka moje prijateljice. Prijateljica je pa Dušica. Ali je bilo obratno? Danica – Dušica. Dušica – Danica. Res ne vem več, ena ali druga. Je pa vseeno lepo, da mi je pisala.

(zaklene nabiralnik, škripanje vrtnih vrat, počasni drsajoči koraki natikačev po pesku)

Kako se je naoblačilo! Da ne bo še deževalo? *(koraki, nato presenečeno)* Kaj, ptičja hišica je še vedno zunaj? Da je še nisem spravila v klet? Marjetica, Marjetica, nekega dne boš pozabila svoje lastno ime. Prêcej naredim voz na robec ... takole. Brž ko bom imela čas, jo pospravim. Zdajle imam ravno govejo juho na štedilniku. *(koraki se oddaljujejo, tiše)* Ali je bila kurja? *(zaloputne vhodna vrata)*

ŠKROPILNICA: Na, pa se je spomnila.

PTIČJA HIŠICA: Ah, prej ali slej bi se. *(zavzdihne)* Še ena pomlad, ki je ne bom videla.

NABIRALNIK: Morda ... morda bo pa spet pozabila.

ŠKROPILNICA: Seveda, gotovo bo pozabila. Saj si videla, da si ničesar ne zapomni.

PTIČJA HIŠICA: Vozel je naredila. Kadar naredi voz na robec, ne pozabi.

NABIRALNIK: Nekaj bi si morali izmisliti. Le kaj bi naredili, da bi naša ptičja hišica ostala na vrtu?

ŠKROPILNICA: Nekaj si moramo izmisliti ... misliti, misliti ... *(ne more dolgo ostati resna)* misliti misliti ... Joj, poglejta, kaj so naredili vrh češnje! Je to gnezdo?

PTIČJA HIŠICA: Uh, temu bi pa težko tako rekli. Saj vse visi in štrli.

NABIRALNIK: Saj se bo vsak čas zrušilo!

PTIČJA HIŠICA: Tale sraka jima ni bila v posebno pomoč.

NABIRALNIK: Še preveč je pomagala, še preveč. *(zadovoljno)* No, to bi ju moralo prepričati, da tu nimata kaj iskati.

PTIČJA HIŠICA: Ej jej jej.

ŠKROPILNICA *(pomembno)*: Ej jej jej.

(jezno gruljenje)

SRAKA: No, kako se vama zdi?

GRI-GRI: Moram reči, da si nisem čisto tako predstavljal.

© Irena Androjna

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

GRU-GRU (*na koncu z živci*): Jaz pa še vedno trdim, da je to sračje gnezdo za srake in ne za grlice.

GRI-GRI: Hotela sva nekaj malo bolj ...

GRU-GRU: Hotela sva eno lepo grličje gnezdo, a je to tako težko razumeti?

SRAKA: Razumem, razumem, ampak želje so eno, resničnost pa drugo ... Mogoče bi se ga dalo nekoliko prirediti, predelati ...

GRU-GRU: Dovolj je bilo prirejanja in predelovanja. V tako grdo gnezdo ne stopim niti z levo nogo.

SRAKA (*užaljeno*): Oh! Hvaležnost pa taka. Pa si postavita gnezdo sama! Me prav zanima, čemu bo podobno. Če sploh čemu. Ha! (*sfrfota, besno mrmra*) Da grem zapraviti ves dopoldan za taka neotesanca. Zdaj bosta prestavila dve vejici, potem se bosta pa hvalila naokrog, da sta ga sama zgradila, saj vem. Drugič se ne pritaknem več tujega gnezda, pa če me ... (*se izgubi v daljavi*)

GRI-GRI: Ampak Gru-gru ... Kaj bova pa zdaj?

GRU-GRU (*ji gre na jok*): Me nič ne briga.

GRI-GRI: Nekaj vendar morava. Sa ti zdi gnezdo res tako grozno?

GRU-GRU (*komaj zadržuje jok*): Pa saj si sam govoril, da hočeš nekaj čisto posebnega za prvo gnezdenje, zdaj pa tole skrpucalo.

GRI-GRI (*bodrilno*): No – nekaj čisto posebnega je pa le, ali ni?

GRU-GRU (*plane v jok*): Bu-hu-huuuuu ...

GRI-GRI: Ne joči, Gru-gru. Stisni se k meni.

(*Gru-gru ihti; pihati začne veter; vsuje se dež*)

GRI-GRI: Oh, zdaj pa še dež.

GRU-GRU (*posmrka*)

GRI-GRI: Vse bolj pada.

(*močan dež in veter, grlici morata kričati*)

GRI-GRI: Joj, najino gnezdo! Poglej, kako se nagiba v vetru!

GRI-GRI in GRU-GRU: Ooooo!

GRI-GRI: Odnoslo ga je!

GRU-GRU: Kar odneslo ga je!

GRI-GRI: Zavetje morava najti, da ne bo odneslo še naju. Pridi!

GRU-GRU: Vsa sem že premočena. Saj komaj letim! Gri-gri, kje si?

GRI-GRI (*v daljavi, skozi dež in veter*): Tukaj! Poglej, kaj sem našel! Še streho ima!
Priidiiii!

(*dež, veter*)

* * *

(*ptičje petje*)

ŠKROPILNICA (*plivkanje vode*): To je bil naliv! Vsa sem polna vode.

NABIRALNIK (*grgra*): Hu, še vame se je nateklo. (*pljune*) Takega dežja pa že dolgo
ne!

ŠKROPILNICA (*veselo*): In zdaj spet sije sonce. Hi hi! Prav prijetno že greje.

NABIRALNIK: April, kaj hočemo. – Kako je s tabo, ptičja hišica?

(*gruljenje*)

PTIČJA HIŠICA (*tiše*): Poglejta, kdo je prišel k meni!

NABIRALNIK (*presenečeno*): Grlici!

ŠKROPILNICA (*navdušeno*): Grlici sta v ptičji hišici!! Hi hi!

PTIČJA HIŠICA: Med nevihto sta se zatekli pod streho. In tudi, ko je dež ponehal, sta
ostali.

ŠKROPILNICA: Kje pa je njuno gnezdo?

NABIRALNIK: Ni ga več! Verjetno ga je veter odnesel s češnje. Nič čudnega!

PTIČJA HIŠICA: Zdi se, da jima je pri meni kar všeč.

ŠKROPILNICA: Glej, slamice znašata v hišico.

(*gruljenje*)

ŠKROPILNICA: Gnezdo bosta naredili!

PTIČJA HIŠICA: Si moreta misliti? Pri meni bosta gnezdili. Lepo suho je, trdno in
varno. Tukaj ju ne bo nihče motil.

NABIRALNIK: To že, ampak ... tako ne gre.

ŠKROPILNICA: Zakaj pa ne?

NABIRALNIK: No ... da bi grlice gnezdile v ptičjih hišicah ... to se vendar ne
spodobi.

ŠKROPILNICA: A tako. Da se ne spodobi.

PTIČJA HIŠICA: Zakaj se ne bi spodobilo. Če jima je tukaj vseč ... se že spodobi.

NABIRALNIK: Ampak ... da ne bosta ... da te ne bosta ...

ŠKROPILNICA: Kaj?

NABIRALNIK: Eee ... no ... Kaj te briga.

ŠKROPILNICA (*nestrpno*): Kaj, da ne bosta kaj?

PTIČJA HIŠICA: Ah, saj ni nič takega. Nekoč je na nabiralniku sedela grlica, veš, in
sedela in ... sedela in se je ... no.

ŠKROPILNICA (*navdušeno*): Pokakala!

PTIČJA HIŠICA: Pokakala, no.

ŠKROPILNICA (*veselo zavrisne*)

NABIRALNIK (*v zadregi očisti grlo*): Kh-hm.

PTIČJA HIŠICA: In od takrat se grlic ... od takrat nabiralnik grlic ne mara najbolj.

NABIRALNIK (*užaljeno*): Kar razočaran sem, ptičja hišica, da take stvari govoriš o
meni.

PTIČJA HIŠICA: Daj no, ne jemlji vsega tako resno. (*zelo prijazno*) Pa nisi menda
zdaj jezen name? Oprosti.

NABIRALNIK (*nerazločno zamrmra*): Že dobro.

ŠKROPILNICA: Joj, če bi se jaz tako grizla zaradi vsega, kar se je meni zgodilo ...
Če se samo spomnita, kako sem-

NABIRALNIK: Če nimaš nič proti – ne bi se rad spominjal, kako si ti karkoli.

PTIČJA HIŠICA: Poglejta, res si bosta naredili gnezdo. Tokrat jima gre kar dobro od
kljunčkov!

(*zaloputnejo se vhodna vrata*)

ŠKROPILNICA (*vzklikne*): Gospa Marjetica gre!

PTIČJA HIŠICA (*prestrašeno*): Pome je prišla!

NABIRALNIK (*obupano*): Ni pozabila. Kaj naj storimo?

(*drsajoči koraki se bližajo*)

MARJETICA (*sama zase*): Uh, vse je mokro. Ampak hišico moram pospraviti,
preden spet pozabim.

(*grlici zaprhutata in odletita, Marjetica se ustavi*)

MARJETICA: Glej glej, grlici sta bili v njej. Oprostita, ptički, ampak hiška gre zdaj v
klet. – Kaj pa je tole? (*si ogleduje gnezdo*) Hmm. Pravcato gnezdo

sta znosili noter. Poglej no. Mhm. In zdaj sedita gori na macesnu in me prestrašeno opazujeta, kaj bom naredila. (*premor; veselo*) Vesta kaj, ljubčka, pa imejta tole svojo hišico. Saj je navsezadnje ptičkom namenjena, ali ne? Meni je pa delo prihranjeno. (*se zadovoljno nasmeje*) Obilo mladičkov vama želim! (*si veselo popeva, oddrsa nazaj v hišo*)

PTIČJA HIŠICA (*srečno*): Saj ne morem verjeti!

ŠKROPILNICA (*navdušeno*): Juhu!

NABIRALNIK (*ganjeno*): Na vrtu boš ostala, hišica!

ŠKROPILNICA: In to zaradi grlic!

NABIRALNIK: Zaradi grlic. Saj so grlice pravzaprav čisto v redu ptice, kajne.

ŠKROPILNICA: Čisto v redu. Ampak – kaj če si ne bosta upali nazaj v hišico?

(*gruljenje, frfotanje*)

PTIČJA HIŠICA: Tu sta, ptički moji. Dobrodošli!

(*gruljenje*)

GRU-GRU: Gri-gri?

GRI-GRI: Prosim?

GRU-GRU: Hvala za tole lepo hišico. Čisto nekaj posebnega je.

GRI-GRI: Prosim, prosim. Malenkost.

(*se smejeta*)

PEVKA: Na vrtu spomladi
se čuda godijo
čez noč zablestijo
zeleni zakladi.

Na vrtu spomladi
gode se čudesa

*zadihajo trate
zbude se drevesa.*

*Vrstijo se pisane
cvetne gredice
in kljunčkajo ptice
na vrtu spomladi.*